

CHIMERA (WIECZNIE ŻYWA)

Gustave Moreau: Chimera - heliograviura R. Paulussena

SONETY

93

*Przyjdzie pełną drożyną, w biel odziana liliową,
Przyjdzie, kiedy się wdzięczy brzask jutrzenny dąbrowom;
Wróci chabry i maki, by strój lanom barwiły,
Wróci białość czeremchom u wezglowia mogiły.*

*Mirt umai grobowce ukochania nanowo,
Z łąki dmuchnie wiatr kwiecia rozżarzone opyły,
Wokół cierni powoje znowu będą się wiły,
Zajrzy osa brzęcząca w konchę małwy różową.*

*Burz majowych strumienie ubalsamią drzew kore,
I krzewinę okoli nimb tęczowych promieni;
Z latorośli wierzbowej pasterz fletnię uleni,*

*Zagra... Echo odpowie tam za borem, za borem...
Hej, przyleci dziewczyna, narwie, narwie złocieni
I ożeni złocisty wian z pasterza kędziorem.*

Jan Lemański.

Teksty pochodzą z "Chimery", 1901, T. 1, z. 1.

SONETY

95

Zakłęte skarby.

*Nagi, smukły, gibki Półmierzch chodzi cicho puszczą senną,
I raz po raz rękę wznosi między starych drzew korony,
I otrząsa lekko nikły pył ciemności w mial stłuczonej,
I pył pada — pada — pada: starą puszcza bierze w lenno.*

*A duem puszczy, od mchów siwych, od pni starych, jakieś
    płyną
Mgły niechwytne — jak przeczucia, co o jednym wiedzą dziwie,
Przecudownym a ostrożnym, i podchodzą go lekliwie,
A on wciąż im się wymyka, lecąc w przestrzeń mroczno-siną.*

*Płyną mgły niechwytne, dziwne, przez tajemną, starą puszcza,
Pelzną wiotkie przez satory pni, co wpoprzek drogi legły,
Przelewają się przez rowy, sączą się przez gęste kuszczce,*

*Lekko, cicho!... Ominęły ślizgich węzów ród przebiegły
I, przypadłszy przed spróchniałym pniem, za rąbek jego kory
Wychyliły się i patrzą w białe, ciche muchomory...*

Bronisławowi Olszewskiemu.

Józef Ruffer.

Rzeźbiarz.

*Mistrz uczul w swojej piersi dech nieskończoności
Potężnej jak ocean, gdy się pianą zwelni,
Chciał wyrzucić z swej głębi moc życiowej pełni,
Której orkan wezbranej potęgi zazdrości.*

*I w głazie dlonie jego młodzieńca wykuly,
Który miał ludzi uczyć zwycięstw, dumy, chwaty.
Posągu człon drgał każdy, siłą napęczniały,
Wszystkie szaleń nadmiaru graty w nim muskuły.*

*A ten, co pierwszy ujrzał boskość w mistrza tworze,
Padł na twarz zatrwożony, szepcząc ciche modły:
„W proch przed tobą mocarze niech padną najpierwsi!”*

*Mistrz zmarszczył brwi, odtrącił zgiętego w pokorze
I, widząc, jak moc rzuca siew słabości podlej,
Młotem strzaskał posągu granitowe piersi!*

Leopold Staff.

Święte.

*I powstały, jak świetlne wstają meteory,
Z łun pożarnych poczęte i krwawej topieli,
Drogę z tronów krwią znacząc aż do mniszych celi,
Jak rannych sznur gołębic, lecący w przestwory.*

*I wonieje Chrystusów ogród różnowzory,
Błade kwiaty z śmiertelnej podjęte pościeli,
Cudnych twarzy różaniec opłatkowej bieli,
Słodkimi wonnościami zbyt pełne amfory.*

*I po rajskich kobiercach, po niebieskim łanie
Błądzą dziewy męczenne i koronne panie,
Te wszystkie, co obliczem zwróconem od ziemi*

*W snach widziały aniołów z skrzydłami białymi,
I wierne wciąż czekały, w płomiennej tęsknocie,
Oblubienca swojego w purpurze i złocie.*

Kazimiera Zawistowska.

Jesienią.

*Park drzemie... drzewa, jak schorzone twarze,
Wokół dziwnymi rumieńcami świecą.
Z szelestem szklanym liście zwiędłe leżą,
Patrząc na niebo, co umierać każe...*

*O! gdzieś na gwiazdach wicher lka rozpacznie,
Wskrzeszając zmarłe, zapomniane głosy,
Już brzozy płaczki rozpuściły włosy,
Wkrótce się obrzęd pogrzebowy zacznie.*

*Pomiędzy bagna, mętne, zardzewiałe,
Ścieżki, jak widma, przypadły do ziemi,
W pomroku ręce wyciągają białe,*

*Aż w końcu dwoma liniami jasnymi
W krzyża potworne wyrosły ramiona.
Chodźmy stąd... cicho... w tej chwili ktoś kona...*

Henryk Zbierzchowski.